

[Fr. Dalgaard.]

de almindelige Domstole fortsat. Heller ikke skal Appelretten beskæftige sig med saadanne mindre betydelige Forhold i Retning af Forsømmelse og Skødesløshed, som ikke paadrager Straf eller medfører Agtelsesforringelse. Saadanne mindre Forseelser skal vedblivende behandles efter Retsplejelovens § 48, hvorefter Præsidenten i den Ret, hvoraf vedkommende Dommer er Medlem, eller hvorunder han staar, skal tildele ham i Stilhed en fornøden Advarsel. I saadanne Tilfælde skal efter hidtidig Ret den krænkede have Besked, og efter det foreliggende Lovforslag skal ogsaa Justitsministeriet have Indberetning om saadanne Forhold, hvad jeg mener der er god Mening i. Det er altsaa populært sagt Mellemtilfældene, Appelretten skal beskæftige sig med.

Det er gennem Rigsadvokaten, der rejser Klage for Appelretten mod en Dommer. Private bliver saaledes aldrig Part i Sagen. For Appelretten foregaar Behandlingen saa skriftligt eller mundtligt, og der kan træffes Bestemmelse om Dørens Lukning, men Dommen skal naturligvis altid afsiges i et offentligt Retsmøde. Ved de af Justitsministeren i Tirsdags bebudede Ændringer bliver der tillige Tale om at beskikke en Sagfører for den indklagede Dommer. Ved Dommen kan der gives Misbilligelse og Bøde, og i særlig graverende Tilfælde kan der blive Tale om Afskedigelse af Dommeren, ogsaa naar der er Tale om Gentagelsestilfælde, og der kan jo ske Afskedigelse med eller uden Pension. Omvendt kan der gives den, der har klaget over Dommeren, en Bøde, hvis Klagen findes ubegrundet, og det uanset, om han i øvrigt kan rammes af Straffeloven for sit Forhold. Appelretten skal endvidere beskæftige sig med Suspension af Dommere og tillige med Afskedigelse af Dommere paa Grund af vedvarende Aands- eller Legemssvaghed.

Selve de disciplinære Bestemmelser har man af gode Grunde ikke piller saa meget ved, og det er forstaaeligt nok, for de er i det store og hele i Overensstemmelse med den nugældende Lovgivning, bortset naturligvis altsaa fra, at det nu bliver den særlige Appelret og ikke de almindelige Domstole gennem Ankeinstansen, der tager Stilling til disse Forhold. Hvad der nu sker, er altsaa, at disse Spørgsmaal henlægges til denne særlige Appelret, en Specialret, sammensat af 5 Jurister med Landsdommerkvalifikation alle, og Flertallet, de tre, fungerende Fagdommere: en Højesteretsdommer, en

Landsretsdommer og en Underretsdommer, og Højesteretsdommeren er født Præsident for den nye Appelret.

Det er Beføjelsen for denne Specialret, der har voldt det store Postyr med Dommerprotester, Paastande om Grundlovsstridighed, Bebudelse af Sabotage og andet mere med selve Højesteretspræsidenten i Spidsen. Jeg skal om lidt gøre nogle Bemærkninger om disse Forhold, men hvad selve Appelretten og dens Forhold til Landets øvrige Dommere angaar, skal jeg bemærke, at det er ingen Sinde blevet bestridt, og det vilde ogsaa være ganske hen i Vejret at gøre det, at Lovgivningen har det i sin Magt ved Lov at indrette Retsplejen, som den vil, blot det stadig fastholdes, at Statslivet beror paa 3 adskilte Faktorer: den lovgivende, den udøvende og den dømmende Myndighed, samt at ingen Dommer kan afskediges før sit 65de Aar undtagen ved Dom. Endvidere er det grundlovsbestemt, at Domstolene er berettigede til at paakende Øvrighedsmyndighedens Grænser. Inden for disse grundlovs-mæssige Rammer kan Lovgivningen altsaa indrette Domstolsordningen, som den vil, og det har den da ogsaa gjort, lige fra vi fik Grundloven. Baade Jurister og Politikere har altid fundet det i sin Orden. Dersom den danske Rigsdag nu i 1938 beslutter, at der skal oprettes en særlig Appeldomstol, saa bliver denne Appeldomstol et Led i Retsplejen, et Led i den dømmende Magt, og de Funktioner, en saadan Domstol faar, vil den have med fuld grundlovs-mæssig Ret. Retsplejeudvalget tør da heller ikke bestride, at den foreslaaede Appelret formelt er i Overensstemmelse med Grundloven, ihvorvel Udvalget betegner det som overmaade tvivlsomt. Derimod mener Retsplejeudvalget og Dommerne, at disse sidste ikke er pligtige at staa til Regnskab over for denne særlige Appelret. Det paastaas nemlig, at Princippet om Domstolenes Uafhængighed medfører, at Dommerne har grundlovs-mæssigt Krav paa at blive dømt af de saakaldte almindelige Domstole med Højesteret som sidste Instans, og i Forbindelse hermed paastaas det, at en Domstol som den særlige Appelret ikke vil være grundlovs-mæssig. Det grundlovsstridige her skulde navnlig ligge i, at Appelrettens Dommere vælges for 8 Aar og ikke paa Livstid, og at nogle af dem ikke er Fagdommere.

Med Hensyn til den første Del af Paastanden skal jeg henvisse til den højtærede Justitsministers i Tirsdags bebudede Ændringer, hvorefter Spørgsmaalet om Dommernes Pensionsret ved Afskedigelse kan